

[Pia Kjærsgaard]

Man taler om alle de asylsøgere, der bliver afvist – der er nu ikke så mange, men der er jo dog trods alt nogle. Jeg har stillet justitsministeren et skriftligt spørgsmål, hvori jeg har spurgt ham, om man har nogen beviser for alle de rædselshistorier, man kan læse i pressen om, hvad de bliver udsat for, når de er sendt tilbage til deres hjemland, og der er altså ikke et eneste bevis på hverken tortur eller henrettelse.

Statistik, siger fru Ebba Strange. Jamen jeg ved da, at fru Ebba Strange bruger statistik, når det passer ind i SFs ideer, og ellers er statistik åbenbart ligegyldig. Som jeg tit har sagt, har fru Ebba Strange henvist til et gammelt tal fra 1982, hvor der var 1 flygtning pr. 1.285 indbyggere. Det kunne fru Ebba Strange godt bruge. Da det så har vist sig at være forkert, kan man åbenbart ikke bruge statistik længere, for nu er det jo sådan, at pr. maj måned var det 1 flygtning pr. 345 danskere, og tallet skal nok være faldet væsentligt, men jeg skal nok spørge justitsministeren i løbet af efteråret, så vi kan få det korrekte tal oplyst, og så vil jeg i hvert tilfælde have lov at bruge det, selv om det ikke passer i fru Ebbas Strange kram.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg vil gerne begynde dette indlæg med at sige et par ord om ændringsforslagene. Der er stillet et ændringsforslag til lovens § 7, stk. 2, hvis tekst og ordvalg efter vor opfattelse er udmærkede. Jeg har forgæves indtil nu bedt om, at det siges, at der ikke gennem bemærkningerne tilstræbes en anden fortolkning end den, der hidtil har været gældende, og den, som er brugt i bekendtgørelsen, hvor man siger, at det ikke er nok, at et land har godkendt flygtningekonventionen fuldt ud – det er det, man bruger i bemærkningerne til ændringsforslaget – men hvor man også følger det, sådan at vedkommende asylsøger kan føle sig i tryghed. Hvis jeg kan få forsikring for, at det ikke er tænkt som en ændring i praksis, vil vi gerne anbefale, at man stemmer for det ændringsforslag; hvis vi ikke kan få den erklæring, kan vi ikke støtte det.

Med hensyn til lovens § 48 mener jeg, at det er umuligt for Det Radikale Venstre at støtte ændringerne, sådan som de foreligger. Jeg vil her tage det sidste ændringsforslag, hvor man foreslår, at der indføjes et 7. pkt. i

den tekst, som forligsparterne er blevet enige om. Der står i 7. pkt., at hvis man ikke udvises eller ikke afvises, har man ret til at tale med en repræsentant for Dansk Flygtningehjælp. Dermed har man udelukket en samtale med dem, der afvises og udvises – hvis man følger teksten – og jeg gør opmærksom på, at både justitsministeren og den konservative ordfører sagde, at der nu forelå klare lovtekster. Det er et meget væsentligt punkt for os, og jeg skal vende tilbage til det.

Om selve lovforberedelsen vil jeg gerne sige, at lovforslaget efter min opfattelse dels har været udsat for en hurtig behandling – og dertil kan man så sige: jamen det haster også – men at der dels også har været mangler i de oplysninger, vi har fået fra Justitsministeriet. Justitsministeriet burde have gjort os opmærksomme på, at de ændringsforslag, der blev stillet, gik på tværs af de anbefalinger, Danmark har anbefalet alle lande at følge. Det forekommer mig at være en så væsentlig forudsætning, at alle, som i tillid til, hvad der i øvrigt er blevet sagt af bemærkninger til lovforslaget, har syntes, at det var et godt lovforslag, har været vildledt, fordi der ikke er sket det, at man fra ministeriets side har gjort opmærksom på, at vi ved at vedtage dette lovforslag kom til at gå på tværs af det, som vi har anbefalet i De Forenede Nationer.

Jeg blev bebrejdet i retsudvalget, at jeg ikke havde sørget for, at der blev stillet spørgsmål. Jeg kan godt sige her – det må jeg da have lov til at sige, eftersom det var mine egne udtalelser til retsudvalget – at jeg var forfærdet over, at ikke ét medlem i retsudvalget havde stillet spørgsmålet: hvordan forholder dette ændringsforslag sig til det, Danmark har anbefalet alle lande at følge?

Måtte jeg derefter komme til det, som det drejer sig om for mig – og det var derfor, jeg spurgte hr. Ole Espersen, om han ikke fandt, at Højkommissariatets indlæg dog af alle de indlæg, der har været, var det væsentligste. Det kom sent, det kom kl. 11 om formiddagen; vi fik det ved 18-tiden i udvalget. Det, der ligger i udtalelsen fra Højkommissariatet, er først en anerkendelse af Danmarks gældende lov, som man fremhæver som et mønster for andre lande. Men derefter er det en meget skarp påpegning af, at Danmark overtræder den ene regel, som man har lovet at følge, efter den anden.